

Regenjas

De storm gaat beginnen, dacht Lana. Ze keek door het dakraam naar buiten. Druppels roffelden tegen het glas en bladeren vlogen voorbij. Het was nog maar het begin: volgens de voorspellingen zou het de hele herfstvakantie regenen.

Ze schoof een grote verhuisdoos aan de kant en zuchtte. Het was al de vierde doos die ze had geopend, en ze had nog steeds haar regenjas niet gevonden. En waarom moest ze 'm eigenlijk zoeken van opa? Als het aan haar lag, bleven ze lekker binnen met die regen.

Het was al een jaar geleden dat ze haar spullen hier op zolder had gezet. Van het meeste wat ze was tegengekomen, was ze alweer vergeten dat ze het had: haar wintersjaal, haar oude skeelers, knuffels van vroeger... Spullen die ze niet wilde weggooien, maar ook niet in haar kamer kon bewaren. Opa's appartement was een stuk kleiner dan haar oude huis, maar dat vond Lana niet erg. Al meteen na de verhuizing had ze zich er thuis gevoeld. Ze hield van de scheve muren in de

woonkamer, van de houten vloeren die kraakten in de nacht en van de kleine schilderijtjes die door het hele huis verspreid hingen. Het piepkleine balkon aan de straatkant, waar nog nét twee stoelen op konden staan, was inmiddels haar favoriete plek op de hele wereld. Opa woonde midden in Parijs, op de vijfde en hoogste verdieping van het gebouw. En het uitzicht verveelde nooit. Urenlang keek Lana vanaf het balkon naar de daken, boomtoppen en alle lichtjes van de stad. Het allermooiste was de Eiffeltoren: het wereldberoemde bouwwerk dat zo dicht bij haar huis stond dat je het gevoel had dat je 'm bijna kon aanraken. Opa's appartement was dan wel klein, maar het voelde veilig en vertrouwd. Met z'n tweetjes pasten ze precies.

Een afgebroken boomtak bonkte tegen het raam. Lana rilde en trok een nieuwe doos naar zich toe. Had ze haar regenjas eigenlijk wel meegenomen met de verhuizing? Er waren toen zoveel spullen om uit te zoeken... Misschien was de jas op een verkeerde stapel beland.

Met een mesje sneed ze het plakband kapot, en haar adem stokte.

Dit waren niet haar spullen. Boven in de doos lag een paar witte handschoenen. Voorzichtig pakte Lana ze op en drukte ze tegen haar wang... Ze voelden leeg en koud.

'Kun je het vinden?' riep opa beneden.

Lana schrok en liet de handschoenen vallen.

'Ja hoor!' riep ze terug. 'Ik kom zo.'

Snel duwde ze de doos opzij, schudde het koude gevoel van zich af en kroop een stukje naar voren, naar een stapel dozen vlak onder het raam. Ze hield haar hoofd scheef om de tekst op het karton te lezen. Stof kriebelde in haar neus.

'Winterspullen,' las ze zachtjes. Dat klonk veelbelovend.

Ze trok de doos naar zich toe en schampte ermee langs de muur.

Stukjes pleisterwerk vielen op de flappen. Ze vouwde de doos open... en ja, daar was hij. Bovenop lag haar rode regenjas.

‘Moet ik komen helpen?’ riep opa.

Lana pakte de jas uit de doos. ‘Ik heb ’m al!’

‘Heel goed. Kom je naar beneden? De lichtshow begint zo.’

Lana aarzelde. Ze wist precies wat het betekende als opa samen naar de lichtshow van de Eiffeltoren wilde kijken. Meestal wilde hij dan een serieus gesprek voeren, bijvoorbeeld omdat hij vond dat ze mee moest doen aan het schooltoneelstuk, of dat ze een vriend of vriendin mee naar huis moest nemen, of op pianoles moest gaan... Hoe lief het ook was bedoeld, ze had een hekel aan dat soort gesprekken. Aan de zorg die dan van opa’s gezicht afdroop. Het ging heus wel goed met haar.

Ze schoof de doos terug onder het raam, en weer vielen er stukjes van de muur naar beneden. Had ze iets kapotgemaakt? Ze kroop dichterbij en ging met haar hand over het pleisterwerk. Het leek wel alsof er een vierkantje in de muur gesneden was, precies waar de doos had gestaan. Was het een luikje? Ze pakte het mesje en zette de punt tegen de lijn...

‘Lana?’ riep opa, nu harder dan eerst.

Lana legde het mesje weer neer en kwam omhoog. ‘Ik kom al.’

Beneden stond opa voor het raam. De deur naar het balkon stond open, het witte gordijn waaide naar binnen door de wind.

‘Ah, mooi op tijd,’ zei opa. Hij stopte zijn handen in zijn broekzakken en knikte naar de Eiffeltoren die boven de daken uitstak. De grote lamp in de top draaide rondjes over de donkere stad. ‘Weet je dat ik altijd het gevoel heb dat de toren over ons waakt?’ Hij lachte zijn typische, warme glimlach. ‘Het lijkt net een zoeklicht. Alsof ze iedereen in heel Parijs in de gaten houdt.’

Lana legde haar regenjas over een stoel bij de keukentafel en ging naast opa voor het raam staan. Ze was verstandig genoeg om niet te veel te zeggen: opa had zijn hele leven als monteur in de Eiffeltoren gewerkt en als je iets over de toren vroeg, hield hij nooit meer op. Al was dat voor vanavond misschien juist wel een goed idee – misschien zou hij het serieuze gesprek dan vergeten.

Opa keek op zijn horloge. ‘Drie, twee, één...’

Precies op dat moment begonnen duizenden lampjes op de Eiffeltoren te flikkeren. Van top tot teen fonkelde de toren, elk stuk metaal was verlicht, alsof er duizenden toeristen in zaten die allemaal tegelijkertijd foto’s mochten maken. Opa zuchtte bewonderend, en Lana glimlachte stilletjes. Ze had het al zo vaak gezien, maar op de een of andere manier voelde het telkens weer bijzonder.

‘Lana.’ Opa draaide zich naar haar om. Zelfs als hij serieus keek had hij pretrimpeltjes om zijn ogen. ‘Het lijkt me een goed idee als wij morgen samen de stad ingaan, vind je niet?’

Daar was het dan.

‘Ik heb kaartjes voor een museum waarvan ik denk dat je het heel leuk zult vinden. En het lijkt me ook gezellig om samen ergens iets te eten.’

‘Maar er is een storm voorspeld.’

‘Dus zitten we binnen in het museum wel goed.’

‘Maar we moeten er toch door de regen naartoe?’

‘Daar heb je toch een regenjas voor?’

Lana volgde opa’s blik naar de regenjas en draaide zich toen weer om naar buiten. De lampjes van de toren weerkaatsten in het met druppels bezaaide raam. Alles in haar schreeuwde dat ze niet wilde. Ze wilde nergens heen, ze wilde niet praten. Ze wilde alleen maar in

bed kruipen, het deken over haar hoofd trekken en de wereld laten voor wat het was.

‘We hebben nog helemaal niets van de stad gezien sinds je hier woont,’ zei opa.

‘Dat geeft toch niet,’ zei Lana. ‘Als jij iets leuks wilt doen, kan ik heus wel alleen thuisblijven, hoor.’

Opa glimlachte, maar zijn ogen stonden verdrietig. ‘Dat weet ik. Maar daar gaat het niet om.’

‘Waarom dan wel?’

‘Om jou.’ Hij liep naar de bank en gebaarde Lana om naast hem te komen zitten.

‘Morgen is het een jaar geleden.’ Hij draaide zich naar haar toe en keek haar ernstig aan. ‘Ik weet dat het afgelopen jaar het zwaarste jaar van je leven is geweest. En ik...’ Hij zweeg even en streek door zijn baard, alsof hij de juiste woorden niet kon vinden. ‘Soms denk ik terug aan die avond en dan wens ik dat ik haar had tegengehouden. Dat ik...’ Even bleef hij stil, toen brak zijn stem. ‘Dat ik *iets* had gedaan.’

Lana boog haar hoofd. Ze wist precies wat opa bedoelde. Het was alles waar ze aan kon denken.

Opa legde een hand op haar knie en kneep er zachtjes in. Zwijgend keken ze samen naar de regen. Na een tijdje stopten de lichtjes van de toren met flikkeren en leek het buiten nog donkerder dan daarvoor.

‘Wat gebeurd is, is gebeurd,’ zei opa na een poosje. ‘We kunnen de tijd niet terugdraaien. Maar het hier en nu... Dat hebben we wel in handen.’ Hij keek haar zijdelings aan. ‘Ik denk dat het goed is om samen iets leuks te gaan doen, Lana. Voor ons allebei.’

Lana staarde naar haar handen. Nu was het natuurlijk onmogelijk om nog ‘nee’ te zeggen.

‘Weet je wat? Jij gaat morgen mee naar het museum, en de rest van de vakantie mag je doen wat je zelf wilt. Hebben we dan een deal?’

Lana keek op en stak een hand uit. ‘Beloofd?’

‘Beloofd.’ Opa schudde grijnzend haar hand. ‘We gaan er een onvergetelijke dag van maken.’ Hij stond op, deed de balkondeur dicht en blies de kaars op tafel uit. ‘Ga je dan nu naar bed, *mademoiselle*?’

Lana knikte. ‘Zo meteen.’

Opa knipoogde en verdween in de gang, maar Lana bleef nog even zitten. Pas toen ze geen gekraak meer hoorde in opa’s kamer, kwam ze van de bank af. Ze klom de zoldertrap op, pakte een van de dozen onder haar arm en droeg hem naar haar kamer. Daar schoof ze hem onder haar bed, zodat ze morgen verder kon kijken.

Het was de doos met de witte handschoenen. De handschoenen van haar moeder.

Het pakketje

Zolang ze zich kon herinneren waren Lana en haar moeder altijd met z'n tweetjes geweest. Ze woonden in een huis met houten balken aan het plafond, in een dorpje waar iedereen elkaar kende en waar je zo vanuit de tuin het bos in liep. Haar moeder werkte in een beroemd museum in Parijs en was vaak weg, maar als ze thuis was, dan was ze er ook echt. Dan keken ze films, lasen ze boeken, of gingen ze het bos in om te schilderen. Haar moeder was niet het type om stil te zitten, dus ze deden eigenlijk altijd wel iets. Brood bakken, vazen kleien, hout zoeken voor de haard... Of ze klusten samen in het huis, want er ging altijd wel iets kapot en haar moeder weigerde om iemand anders te vragen om het te komen maken.

Soms vroegen mensen weleens of ze het niet erg vond dat ze geen vader had, maar die miste Lana helemaal niet. Ze wist al van jongs af aan dat ze hem nooit zou leren kennen en dat was ook helemaal niet nodig. Haar moeder was twee ouders in één. Met z'n tweeën konden ze de hele wereld aan.